

Arrest

nr. 98 501 van 7 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. PIROTTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen België binnen op 7 november 2011 en diende de volgende dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 28 september 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die op 1 oktober 2012 per aangetekend schrijven naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U zou een sjiitische moslim zijn afkomstig van Bagdad. U zou aan de hoge school voor Schone Kunsten hebben gestudeerd vanaf 2005. In november 2006 werd u door uw drie buurjongens (W.(...), F.(...) en Wal.(...)) die lid zijn van het Mehdi leger, gewaarschuwd dat uw studierichting Haram was. Daarop stopte u met studeren. Uw drie buurjongens zaten van 2007 tot 2010 in de gevangenis. In 2007 begon u opnieuw te studeren aan de hoge school voor Schone Kunsten. Tijdens uw studies hield u zich ook bezig met theater. U was lid van het nationale theater. U nam tussen 2009 en januari 2011 deel aan vier internationale theaterfestivals in Jordanië, Syrië en Libanon. In 2010 zette u uw studies vroegtijdig stop omdat u zich wilde toeleggen op een filmcarrière. Vanaf 2010 werkte u voor de televisiezender 'Alsumaria' als cameraman achter de schermen. U filmde de 'making of' van films. In september 2010 maakte u uw eigen film: 'CV', een tweeëndertig minuten durende documentaire over het leven van studenten. Op 29 mei 2011 werd uw film uitgezonden op 'Alsumaria'. Op 3 augustus 2011 zou u met uw film de prijs van beste film hebben gewonnen op het filmfestival 'Cinemeeoon' van 'Alsumaria'.

Uw zus Z.(...) (11/24327; O.V. 6.907.247) zou in 2004 en 2005 in het leger hebben gezeten. Omdat ze werd bedreigd door uw buurjongens zou ze het leger hebben verlaten. Van 2005 tot 2007 zou Z.(...) bij uw oom hebben gewoond. In 2007 kwam ze terug naar huis. Op 3 augustus 2011 zouden uw burens van het Mehdi leger bij u thuis zijn geweest. Ze zouden u en uw zus met de dood hebben bedreigd. U werd bedreigd omdat u de prijs had gewonnen en Z.(...) omdat ze in het leger had gezeten. U was op dat moment niet thuis. Na dat dreigement kwam u niet meer naar huis. U verbleef bij een vriend en bij uw broer in Bagdad. Uw zus Z.(...) bleef thuis tot 16 oktober 2011. Op 18 oktober 2011 zou u, samen met uw zus, Bagdad hebben verlaten om naar Zakho te gaan. Na het dreigement van 3 augustus 2011 zouden ze niemand meer hebben aangesproken, maar hielden ze uw huis in de gaten. Z.(...) verliet Zakho op 20 oktober 2011. Ze zou op 1 november 2011 in België zijn aangekomen waar ze op 27 december 2011 asiel aanvraagde. Op 27 oktober 2011 zou u Zakho hebben verlaten om naar Turkije te gaan. U zou in Turkije hebben verbleven van 28 oktober 2011 tot 2 november 2011. Op die datum vertrok u met een vrachtwagen naar België waar u op 7 november 2011 aankwam en de volgende dag asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een studentenkaart dd. 2005-2006, een lidkaart van de studentenvereniging dd. 2005-2006, een kopie van een attest van woonst, een kopie van een voedselrantsoenkaart, twee krantenartikels over het filmfestival waar u een prijs hebt gewonnen, een trofee voor beste film van 'Cinemeeoon', uw film 'CV' en twee films: 'O negative' en 'Talab Talein' waarin u meespeelde als acteur respectievelijk in 2007 en 2008.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dienen er een aantal vaststellingen te worden gemaakt die uw algehele geloofwaardigheid en de oprechtheid van uw asielaanvraag op ernstige manier ondermijnen.

Zo legde u over uw reisweg tegenstrijdige verklaringen af. U verklaarde aanvankelijk op het CGVS dat u Bagdad verliet op 18 oktober 2011. Op die dag zou u naar Zakho zijn gegaan waar u verbleef tot 27 oktober 2011. Op 27 oktober 2011 zou u naar Turkije zijn gegaan waar u op 28 oktober 2011 aankwam en verbleef tot 2 november 2011. Op 2 november 2011 zou u verder illegaal met een vrachtwagen naar België zijn gereisd, waar u op 7 november 2011 aankwam (CGVS, 26/06/2012, p. 5). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u op 27 oktober 2011 in Turkije aankwam en er verbleef tot 4 november 2011 in tegenstelling tot uw verklaringen op het CGVS dat u tot 2 november 2011 in Turkije verbleef (Verklaring DVZ, 06/12/2011, vraag 35). Wanneer u werd geconfronteerd met de informatie waarover het CGVS beschikt dat u van 27 oktober 2011 tot 30 oktober 2011 in Duitsland was, wijzigt u plots uw verklaringen. U beweerde dat u Irak verliet op 17 of 18 oktober 2011 om naar Syrië te gaan. Vervolgens zou u op 27 oktober 2011 Syrië met het vliegtuig hebben verlaten om naar Duitsland te gaan waar u dezelfde dag aankwam. Op 30 oktober 2011 zou u Duitsland met de trein hebben verlaten om naar België te reizen (CGVS, 26/06/2012, p. 18). Verder verklaarde u dat uw zus Z.(...) samen met u Bagdad verliet op 18 oktober 2011 om naar Zakho te gaan. U verklaarde dat ze Zakho op 20 oktober 2011 verliet en zonder u verder reisde naar België waar ze op 1 november 2011 aankwam (CGVS, 26/06/2012, p. 7). Later tijdens het gehoor komt u terug op deze verklaring en beweerde u dat u samen met uw zus de volledige reis hebt afgelegd van Bagdad, via Syrië en Duitsland naar België (CGVS, 26/06/2012, p. 18). Bovenstaande tegenstrijdige verklaringen over uw reisweg ondermijnen uw algehele geloofwaardigheid. Bovendien doet het feit dat u heeft getracht om uw verblijf

in Duitsland vóór uw komst naar België te verzwijgen, ernstige twijfels rijzen over de oprechtheid van uw verklaringen.

Ook over uw paspoort legt u tegenstrijdige verklaringen af. Aanvankelijk verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u uw paspoort in het Noorden van Irak hebt achtergelaten (Verklaring DVZ, 06/12/2012, vraag 21). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dat u uw paspoort hebt weggegooid in Turkije (CGVS, 06/12/2012, p. 14). Wanneer u werd geconfronteerd met uw verklaringen bij de DVZ, beweerde u dat u niet hebt gezegd dat u uw paspoort in Noord-Irak had achtergelaten en blijft u erbij dat u het in Turkije hebt weggegooid (CGVS, 26/06/2012, p. 14). Later tijdens het gehoor, wanneer u werd geconfronteerd met uw verblijf in Duitsland, beweerde u dan weer dat u uw paspoort aan de regisseur in Duitsland gaf (CGVS, 26/06/2012, p. 18, p. 19). Dat u uw verklaringen over de omstandigheden waarin u niet meer zou kunnen beschikken over uw paspoort, op dergelijke wijze aanpast naargelang u vragen worden gesteld, doet vermoedens rijzen door uw paspoort niet voor te leggen informatie wilt achterhouden. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over uw activiteiten voor het theater niet eensluidend zijn. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u vier keer aan een theaterproject in het buitenland hebt deelgenomen en dat de laatste keer in januari 2011 was. U zou één keer voor het project 'Hotspot' en drie keer voor het project 'Kamp' in het buitenland zijn geweest. U verklaarde uitdrukkelijk dat u na januari 2011 niet meer aan een theaterproject hebt deelgenomen (CGVS, 26/06/2012, p. 5, p. 13). Wanneer u echter werd geconfronteerd met uw verblijf in Duitsland van 27 tot 30 oktober 2011, wijzigt u uw verklaringen en geeft u toe dat u in die periode in Duitsland aan het theaterproject 'Kamp' deelnam (CGVS, 26/06/2012, p. 17, p. 19). Dit is strijdig met uw eerdere verklaring dat u na januari 2011 niet meer aan een theaterproject deelnam.

Bovenstaande tegenstrijdige en leugenachtige verklaringen ondermijnen op ernstige wijze uw algehele geloofwaardigheid en de oprechtheid van uw asielaanvraag.

Verder dient te worden vastgesteld dat u van 27 oktober 2010 tot 30 oktober 2010 in Duitsland verbleef, maar dat u er geen asiel hebt aangevraagd. Gevraagd waarom u in Duitsland geen asiel aanvraagde, antwoordde u omdat de asielwetten in Duitsland heel streng zijn (CGVS, 26/06/2012, p. 18). Dit is geen afdoende verklaring. Dat u niet onmiddellijk asiel hebt aangevraagd in Duitsland, het eerste Europese land waar u aankwam, ondermijnt de geloofwaardigheid en de ernst van de door u ingeroepen vrees.

U vreest te worden gedood door uw burens die lid waren van het Mehdi leger omdat u bezig was met theater en film (CGVS, 26/06/2012, p. 14, p. 15). Er dient echter te worden vastgesteld dat ook uw vluchtrelaas weinig geloofwaardig is. De verklaringen die u hierover aflegt, zijn immers vaag, weinig waarschijnlijk en tegenstrijdig.

Zo moet worden vastgesteld dat u niet eens kunt aangeven wie u nu precies met de dood heeft bedreigd. Gevraagd wie er langskwam bij uw vader, antwoordde u dat u niet precies weet wie van de burens. U kunt enkel zeggen de familie van Farid, dus de burens. U hebt aan uw vader ook niet gevraagd wie er nu precies is langskomen (CGVS, 06/09/2012, p. 14). Dergelijke laconieke houding over de identiteit van uw vermeende vervolgers, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vrees. Er mag van u worden verwacht dat u wilt weten wie het nu precies is die u met de dood heeft bedreigd om de ernst van de door u ingeroepen vrees te kunnen inschatten.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat u en uw zus tegenstrijdige verklaringen afleggen over deze doodsb bedreigingen. Zo verklaarde u, zowel op de DVZ als op het CGVS dat uw burens bij u thuis kwamen en uw vader vertelden dat ze u en uw zus zouden doden (Vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ, 06/12/2011, p. 3; CGVS, 26/06/2012, p. 14). Uw zus verklaarde daarentegen dat ze uw vader aanspraken in de wijk en niet bij u thuis. Ze verklaarde dat uw vader terug thuis kwam en vertelde dat de burens hem buiten hadden aangesproken (11/24327, 06/09/2012, p. 11). Ook over het moment dat uw burens u met de dood zouden hebben bedreigd, leggen u en uw zus tegenstrijdige verklaringen af. U verklaarde dat ze u op de dag zelf dat u de prijs hebt gewonnen, een paar uur later, hebben bedreigd (CGVS, 26/06/2012, p. 14). Uw zus daarentegen beweerde dat ze jullie hebben bedreigd, de dag na het ontvangen van de prijs (11/24327, 06/09/2012, p. 11). Verder beweerde u dat ze jullie hebben bedreigd op 3 augustus 2011 (CGVS, 26/06/2012, p. 6), terwijl uw zus denkt dat het de 2de augustus was dat ze uw vader kwamen spreken (11/24327, 06/09/2012, p. 11).

Bovenstaande tegenstrijdige verklaringen, laten weinig ruimte om geloof te hechten aan de vermeende doodsb bedreiging van de burens.

Gevraagd wat uw zus deed toen uw burens jullie op 3 augustus 2011 hadden bedreigd, antwoordde u dat ze gewoon thuis bleef en dat ze het huis verliet op 16 oktober 2011 (CGVS, 26/06/2012, p. 16), wat op zich al vreemd is gezien de bedreiging die jullie zouden hebben gekregen. Later tijdens het gehoor beweerde u dat de hele familie na 3 augustus 2011, twee weken bij uw grootvader verbleef (CGVS, 26/06/2012, p. 17). Vervolgens is het weinig waarschijnlijk dat, als ze u daadwerkelijk wilden vermoorden, u hiervoor eerst kwamen 'waarschuwen'. Als ze u wilden doden, is het niet logisch

dat ze uw vader hier eerst van op de hoogte zouden brengen en u zo de gelegenheid gaven te ontkomen.

Hierbij aansluitend is het op bevreemdend te noemen dat uw burens, die al die tijd naast uw huis hebben gewoond, waarvan drie jongens in de gevangenis hebben gezeten van 2007 tot 2010, maar daarna weer gewoon thuis kwamen en er nog altijd wonen, u plots in augustus 2011 kwamen 'waarschuwen' dat ze u gingen doden omdat u zich met kunst bezig hield. Ten eerste hield u zich al met kunst bezig vanaf uw studententijd in 2005. Het is zeer vreemd dat ze u daar nu ineens in augustus 2011 voor zouden vermoorden. U hebt immers zelf verklaard dat ze u buiten die waarschuwing in november 2006 om te stoppen met studeren, niet hebben bedreigd tot 3 augustus 2011 (CGVS, 26/06/2012, p. 16). Ook uw zus heeft verklaard dat er tussen 2006 en augustus 2011 niets is gebeurd (11/24327, 06/09/2012, p. 5).

Verder zouden uw buurjongens u 'gewaarschuwd' hebben om te stoppen met uw studies in november 2006. Van 2007 tot 2010 zouden die buurjongens in de gevangenis hebben gezeten. In 2010 zouden ze zijn vrijgekomen en opnieuw in het huis naast dat van u zijn komen wonen (CGVS, 26/06/2012, p. 3, p. 7, p. 8). U kunt echter niet zeggen wanneer die buurjongens vrijkwamen (CGVS, 26/06/2012, p. 8). Voor iemand die vreest te worden vermoord door zijn buurjongens, is het toch opmerkelijk dat hij niet preciezer kan aangeven wanneer in 2010 die buurjongens vrijkwamen.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie om te buigen. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de kopie van een attest van woonst en de kopie van een voedselrantsoenkaart bevestigen uw identiteit en afkomst, hetgeen hier niet in twijfel wordt getrokken. De studentenkaart en de lidkaart van de studentenvereniging zijn een aanwijzing voor uw bewering dat u kunstonderwijs hebt gevolgd, hetgeen evenmin in vraag wordt gesteld. De films, de krantenartikelen en de trofee bevestigen dat u actief was in de filmwereld, maar zeggen niets over de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Immers, het loutere feit dat u in de filmwereld actief zou zijn, volstaat niet om te concluderen dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. De 'eligibility guidelines' van het UNHCR geven aan dat de situatie voor 'kunstenaars' voornamelijk in de periode 2006-2008 hachelijk was. De situatie is echter sterk verbeterd en men spreekt van een heropleving van het culturele scène (zie infomap).

Uit bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat uw bewering in Irak te worden bedreigd door uw burens van het Mehdi leger weinig geloofwaardig is. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het

geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie om te buigen. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de kopie van een attest van woonst en de kopie van een voedselrantsoenkaart bevestigen uw identiteit en afkomst, hetgeen hier niet in twijfel wordt getrokken. De studentenkaart en de lidkaart van de studentenvereniging zijn een aanwijzing voor uw bewering dat u kunstsonderwijs hebt gevolgd, hetgeen evenmin in vraag wordt gesteld. De films, de krantenartikelen en de trofee bevestigen dat u actief was in de filmwereld, maar zeggen niets over de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat er over de reisweg van eiser tegenstrijdige verklaringen zouden zijn; Eiser verklaarde op het CGVS Bagdad te hebben verlaten op 18 oktober 2011. Op die dag zou hij naar Zakho gegaan zijn waar hij verbleef tot 27 oktober 2011. Op 27 oktober 2011 ging eiser naar Turkije waar hij op 28 oktober 2011 aankwam en verbleef tot 2 november 2011. Op 2 november 2011 reisde eiser verder illegaal met een vrachtwagen naar België waar hij op 7 november 2011 aankwam. Op DVZ verklaarde hij echter dat hij op 27 oktober 2011 in Turkije aankwam en er verbleef tot 4 november. Uit informatie bleek echter dat eiser van 27 oktober 2011 tot 30 oktober 2011 in Duitsland verbleef. Dat, toen eiser met deze informatie geconfronteerd werd, hij toe moest geven dat hij Irak verliet op 17 of 18 oktober 2011 om naar Syrië te gaan. Op 27 oktober 2011 verliet eiser Syrië met het vliegtuig om naar Duitsland te gaan. Op 30 oktober 2011 verliet eiser Duitsland met de trein om naar België te reizen. Dat eiser, geconfronteerd met deze informatie, ook verklaarde dat zijn zus met hem aanwezig was op deze reis. Dat eiser aldus moet toegeven gelogen te hebben tegen zijn raadsman, op DVZ en in eerste instantie op het CGVS ook. Dat de reden waarom eiser dit deed simpel was: hij dacht op dat moment meer kans te hebben om in aanmerking te komen voor asiel in België dan in Duitsland. Dat eiser inderdaad moet toegeven dat dit zijn geloofwaardigheid niet ten goede komt, maar dat er ook realistisch moet worden gesteld dat dit niet noodzakelijk onmiddellijk volledige afbreuk doet aan de waarheidsgetrouwheid van de rest van zijn asielrelaas; Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat eiser tegenstrijdige verklaringen zou afleggen over zijn paspoort. Op DVZ verklaarde eiser dat hij zijn paspoort in het Noorden van Irak achterliet. Op CGVS verklaarde eiser dat hij zijn paspoort achterliet in Turkije. Uit informatie van het CGVS bleek eiser van 27 tot 30 oktober 2011 in Duitsland

verbleven te hebben. Dat eiser inderdaad moet toegeven leugenachtige verklaringen opgehangen te hebben tegen raadsman, DVZ en CGVS in eerste instantie. Dit omdat eiser zeer goed wist dat de reisweg die hij meedeelde niet de correcte reisweg was. Dat dit ook de reden was waarom eiser over zijn paspoort loog. Eiser wou eigenlijk niet te veel informatie geven over de activiteiten van de mensenhandelaar. Dat eiser al 2 dagen na zijn gehoor contact opnam met zijn raadsman omdat hij wist dat hij onwaarheden had verteld. Anderen hadden eiser geadviseerd zijn verklaringen te veinzen en te liegen. Eiser kon tegen betaling aan een visum komen voor het reisgezelschap. Daarvoor diende hij op voorhand 8.000 USD te betalen. De rest van het bedrag moest eiser nog betalen toen hij in België aankwam. Bij aankomst in de luchthaven hield de smokkelaar de paspoorten in zodat eiser, zijn zus en een derde persoon de bedragen te laten betalen. De jongen die erbij was betaalde het volledige bedragen en kreeg zijn paspoort terug. Eiser deed dit niet. Deze smokkelaar is zeer gevaarlijk en eiser is zeer bang voor represailles van deze man naar hem of naar zijn familieleden. In zijn brief is eiser zeer openhartig en vermeldt hij de naam van deze smokkelaar en hij vermeldt tevens dat deze smokkelaar in oktober nogmaals mensen naar Frankrijk zou smokkelen. Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat eiser niet precies weet wie hem met de dood heeft bedreigd; Dat dit geen correcte weergave van de verklaringen van de eiser is omdat deze laat uitschijnen dat eiser daarover niets wist; Dat eiser wel degelijk verteld dat hij een prijs ontving. Op die dag werd hij door zijn vader gebeld. De burens waren langs geweest. Het was de familie van Farid - die leden van het Mehdi leger zijn; Dat het dus niet correct is voor te stellen alsof eiser helemaal geen idee had wie hem met de dood bedreigde; Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat eiser en zijn zus tegenstrijdige verklaringen zouden afgelegd hebben over de doodsb bedreigingen: Eiser verklaart dat dit 3 augustus 2011 was, de dag van de prijsuitreiking. Zijn zus beweert dat dit de dag na de prijsuitreiking was, en op 2 augustus 2011 Dat eiser de prijs op 1 augustus kreeg. Op 2 augustus werd zijn vader bedreigd en op 3 augustus belde de vader van eiser naar hem. Eiser verklaart dat ze zijn vader aanspraken bij hem thuis. Zijn zus beweert dat ze haar vader aanspraken in de wijk en niet thuis. Ze verklaarde dat haar vader terug thuis kwam en vertelde dat de burens hem buiten hadden aangesproken; Dat het zo is dat de vader van eiser op straat werd bedreigd, in de wijk en niet "thuis". Dat eiser met "thuis" niet de woning bedoelde maar "de wijk". Dat eiser niet zelf "thuis" was op dat moment en dus niet meer specifieke informatie kon geven; Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat het vreemd is dat de burens jullie eerst kwamen "waarschuwen" dat ze hen kwamen vermoorden; Dat dit een gekleurde weergave van de feiten is; de burens kwamen niet "waarschuwen" maar bedreigen; Er moet toch niet vanuit gegaan worden dat ze onmiddellijk afkwamen en in koele bloede iedereen zouden vermoorden, zoals uit de redenering van het CGVS zou volgen. Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat eiser eerst verklaart dat zijn familie tussen 3 augustus en 16 oktober in het huis verbleef; Later verklaart hij dat de familie na 3 augustus naar zijn grootvader vertrok; Dat dit dient verduidelijkt te worden: op 3 augustus ging heel de familie naar de grootvader. Na 1 week ging de vader van eiser af en toe naar het huis. Na de tweede week ging iedereen terug naar huis. Eiser echter, bleef in het huis van een vriend verbleef; Dat eiser aldus alleen maat de situatie wou verduidelijken, de familie verbleef in die periode nog in het huis, maar pas nadat zij korte periode bij hun grootvader introkken en na 2 weken terugkeerden naar hun huis; Dat er moet worden vastgesteld dat eiser zich op geen enkel punt tegenspreekt maar zichzelf echter tracht te verduidelijken; Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat het vreemd is dat eiser niet weet wanneer zijn buurjongens in 2010 terug naast hem kwamen wonen en dat het vreemd is dat ze sinds 2006 wisten dat hij Kunst deed en hem reeds bedreigd hadden, maar ze tot 2011 hem lieten doen; Dat dit nu juist de logische gang van zaken was; Inderdaad, de buurmannen zaten een hele tijd in de gevangenis, samen met hun vader. Zij werden ergens in juni of juli vrijgelaten, samen met vele anderen, op bevel van de overheid; Dat de buurmannen helemaal niet meer wisten dat eiser met kunst bezig was; Dat het pas was toen eiser de prijs kreeg en zijn film werd vertoond dat zij dit terug te weten kwamen, en dat dit dan ook de aanleiding vormde voor de bedreiging; Er dient te worden verwezen naar de nota van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties over "Burden of proof in refugee claims". In de eerste plaats mag het duidelijk zijn dat het algemeen principe wordt aangenomen dat "wie iets beweert dit ook moet bewijzen". Evenwel zegt deze nota letterlijk (...) Met andere woorden, een coherent asielrelaas is op zichzelf al voldoende om de feiten geloofwaardig te achten als men redelijkerwijze geen ander bewijzen kan voorleggen. In de eerste plaats blijkt het CGVS niet in staat te stellen dat eiser zichzelf heeft tegengesproken. Nergens in de beslissing wordt daarvan ook maar enig correct voorbeeld gegeven. In de tweede plaats dient te worden vastgesteld dat eiser geen verklaringen heeft afgelegd die manifest tegenstrijdig zijn met andere verklaringen, ook niet die van zijn zus. In de derde plaats kan het CGVS nergens feiten aanhalen die manifest strijdig zijn met het asielrelaas van eiser. In de vierde plaats interpreteert het CGVS de feiten op zulke manier dat deze haar eigen verhaal bevestigen (het CGVS laat uitschijnen dat er sprake is van een tegenstrijdigheid zonder dit eerst uit te klaren). In de vijfde plaats dient benadrukt dat de verklaringen van eiser coherent en plausibel zijn. Het

mag duidelijk zijn dat deze verklaringen niet haaks staan op enige algemeen geweten informatie. Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat de eiser wel degelijk een correct en geloofwaardig verhaal heeft. Het CGVS motiveert haar beslissing duidelijk eenzijdig en houdt geenszins rekening met de concrete situatie van eiser. Overwegende dat de bestreden beslissing volledig voorbij gaat aan het feit dat eiser actief is in de filmwereld en in de media. De media in Irak is nog steeds een enorm hooggevoelige sector in Irak. Uit de UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs for asylum-seekers from Iraq van 31 mei 2012 (p. 21 e.v.) blijkt dat duidelijk dat iedereen die in deze wereld meedraait een gevaar voor zijn leven heeft. Het CGVS benoemt eiser gemakshalve als een “kunstenaar” zonder ook maar een moment na te denken dat hij een “maker van films” is; wat een ruimer begrip is; Dat het CGVS niet eens nagegaan is welke soort films de eiser maakte en deze aftoetste aan deze categorie, wat een duidelijke inbreuk op haar onderzoeksplicht is, temeer daar eiser films, krantenartikelen en trofeeën aanbracht zodat het voor het CGVS perfect mogelijk was dit te onderzoeken. Dat eiser de betreffende film bovendien aanbracht bij het CGVS, en er zich dus de vraag kan worden gesteld of het CGVS deze film wel bekeken heeft; Een film die toch zwaar doorwegend bewijsmateriaal is; Dat deze film het leven van eiser en een kameraad vertolkt tussen 2006 en 2009 waaruit blijkt hoe moeilijk het is om te leven als student, zonder geld, waar het enorm gevaarlijk is op straat; De film noemt de terroristen op de straat, Al Erhab, het El Mehdi leger en Al Quaida. Deze mensen werden niet gefilmd maar komen wel aanbod in de film; Eiser speelt met hun leven en lacht in deze film met de dood; De reden waarom eiser de prijs kreeg kan hij niet vertellen, de stemming is geheim. Eiser is er echter wel van overtuigd dat hij de prijs won omdat hij openhartig de waarheid vertelde in zijn film; Eiser heeft duidelijk verklaard voor een (onafhankelijke) tv-zender te werken en een documentaire te hebben gemaakt; Dat het CGVS nooit navraag deed over wat deze film juist ging, of deze kritisch was, inging tegen het oude regime of het huidige regime, een politieke boodschap had,... Dat dit toch essentiële elementen zijn voor het CGVS om correct in te kunnen schatten of eiser recht zou hebben op subsidiaire bescherming; Dat eiser al deze elementen aanreikte aan het CGVS maar het CGVS deze elementen duidelijk niet in rekening bracht; Dat eiser ook in 2 films speelde: “O-negative” en “Talab Talain”; Dat men zich ook hier de vraag kan stellen of deze films kritisch waren; Dat het dossier aldus teruggestuurd moet worden naar het CGVS om op dit punt nader onderzocht te worden; Moest de Raad beslissen dat het duidelijk is dat eiser dient aanzien te worden als artiest en niet als de ruimere categorie van personen werkzaam in de media, dan nog dient er verwezen worden naar p. 31 e.v. van de UNHCR eligibility guidelines van 31 mei 2012. Daar wordt duidelijk melding gemaakt dat mannen (en vrouwen) die “anders zijn” of niet “conform” zijn worden aangevallen. Er worden zelfs “hit lists” gemaakt. Het is inderdaad zo dat de artistieke scène terug stilletjes aan opbloeit. Maar ook dit moet met de nodige voorzichtigheid worden gesteld. Kunst is toegelaten en mogelijk, voor zover deze “conform the islamitische waarden” is. Er zijn minder “rechtstreekse aanvallen” en vooral “censuur”, maar dit wil niet zeggen dat aanvallen niet meer plaatsvinden. Zeker in geval artiesten een beetje “specialer” zijn. Als ze zich wat anders kleden. Als ze wat “té westers” zijn. Dan worden ze al gemakkelijk gelijkgesteld aan LGTB’s en worden zij wel degelijk fysiek aangevallen, bedreigd en zelfs gedood. Dat dit voor eiser geldt; Dat er dus niet simpelweg kan worden gesteld dat er geen gevaar is voor willekeurig geweld voor eiser als hij terug zou keren naar zijn land van herkomst; Dat aldus de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.”

2.2. De Raad merkt op dat het middel niet ontvankelijk is voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 52 van de vreemdelingenwet aangezien verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze deze wetsbepaling wordt geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de rechtsmiddelen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De asielaanvraag van verzoeker wordt door het Commissariaat-generaal afgewezen om reden dat: (i) hij tegenstrijdige en leugenachtige verklaringen aflegde over zijn reisweg, zijn paspoort alsook zijn activiteiten voor het theater, (ii) hij verzuimd heeft in Duitsland, het eerste Europese land waar hij aankwam, asiel aan te vragen en hij voor dit verzuim geen afdoende reden geeft, (iii) zijn bewering in Irak te worden bedreigd door zijn burens van het Mehdi-leger weinig geloofwaardig is en (iv) er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

2.3. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

Verzoekers asielverklaringen bevatten immers verscheidene manifeste tegenstrijdige en bovendien zelfs leugenachtige en bedrieglijke verklaringen.

Zo stelde de commissaris-generaal terecht vast dat verzoekers verklaringen omtrent zijn reisweg tegenstrijdig en leugenachtig zijn. In eerste instantie verklaarde verzoeker dat hij op 18 oktober 2011 Bagdad verliet en naar de stad Zakho trok, dat hij daar een korte tijd verbleef en vervolgens op 27 oktober 2011 naar Turkije ging en dat hij daar begin november 2011 vertrok om illegaal met een vrachtwagen naar België te reizen (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken 6 december 2011, vraag 35 'reisroute' en gehoorverslag p. 4 en 5). Toen men hem op het Commissariaat-generaal confronteerde met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoeker van 27 oktober 2011 tot 30 oktober 2011 in Duitsland was, paste hij zijn verklaringen aan en stelde hij dat hij Irak op 17 of 18 oktober 2011 met het vliegtuig richting Syrië verliet, dat hij vandaar uit via een tussenstop in Oostenrijk naar Duitsland vloog en dat hij daar de trein naar België nam (gehoorverslag p. 17 en 18). Verzoeker geeft thans toe over zijn reisroute alsook over het feit dat hij en zijn zus een deel van hun reis vanuit Irak naar België apart zouden hebben afgelegd, *"gelogen te hebben tegen zijn raadsman, op DVZ en in eerste instantie op het CGVS ook"*. Verzoekers allerminst logische uitleg hiervoor, met name dat hij dacht op dat moment meer kans te hebben om in aanmerking te komen voor asiel in België dan in Duitsland, verklaart noch rechtvaardigt de vastgestelde tegenstrijdige en bedrieglijke verklaringen over zijn reisroute. De vaststelling dat verzoeker door leugenachtige verklaringen af te leggen over zijn reisweg zijn verblijf in Duitsland bewust voor de Belgische asielinstanties heeft willen verzwijgen, ondermijnt op ernstige wijze zijn algehele geloofwaardigheid.

Overigens liet verzoeker na om in Duitsland, het eerste Europese land waar hij aankwam, asiel aan te vragen; verzoeker blijft ook hier in gebreke dienaangaande een aannemelijke verklaring te geven. Dit ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van zijn verklaarde vrees voor vervolging.

Ook over zijn paspoort legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. Aanvankelijk beweerde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij zijn paspoort in het Noorden van Irak had achtergelaten (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken 6 december 2011, vraag 21). Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal gaf hij in strijd hiermee echter aan dat hij zijn paspoort in Turkije had weggegooid (gehoorverslag p. 14). Toen men hem vervolgens met de informatie over zijn verblijf in Duitsland confronteerde, verklaarde hij dan weer dat hij zijn paspoort aan de regisseur in Duitsland zou hebben gegeven (*Ibid.*, p. 19). Verzoeker geeft thans toe hierover *"leugenachtige verklaringen opgehangen te hebben tegen raadsman, DVZ en CGVS in eerste instantie"* en wijzigt opnieuw zijn verklaringen. Hij beweert thans dat de smokkelaar bij aankomst in de luchthaven zijn paspoort inhield, waarmee hij opnieuw een andere uitleg geeft voor het niet kunnen voorleggen van zijn paspoort. Verzoekers verklaring dat hij niet teveel uitleg wou geven over de activiteiten van de smokkelaar en deze vreest, rechtvaardigt geenszins de vaststelling dat verzoeker over het verlies van zijn paspoort inmiddels al vier verschillende, uiteenlopende en tegenstrijdige versies gaf. De vaststelling dat verzoeker zijn verklaringen inzake zijn paspoort reeds meerdere malen aanpaste, doet vermoeden dat hij dit document bewust achterhoudt om de hierin vervatte informatie verborgen te houden.

Daarnaast zijn ook verzoekers verklaringen betreffende zijn activiteiten voor het theater tegenstrijdig en leugenachtig. Immers, waar hij eerst meermaals uitdrukkelijk bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij na januari 2011 niet meer aan een theaterproject had deelgenomen, gaf hij na confrontatie met de informatie inzake zijn verblijf in Duitsland echter toe dat hij tijdens zijn verblijf in Duitsland in de

periode van 27 oktober tot 30 oktober 2011 aan het theaterproject 'Kamp' heeft deelgenomen (*Ibid.*, p. 11, 12, 13 en 19).

Niet enkel verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn reisroute, paspoort en zijn theateractiviteiten zijn tegenstrijdig. Ook zijn verklaringen met betrekking tot de beweerdde doodsb bedreigingen in augustus 2011 door zijn burens die overigens de kern van zijn asielrelaas uitmaken, vertonen meerdere tegenstrijdigheden.

Volgens verzoeker kwamen zijn burens op 3 augustus 2011, enkele uren nadat hij een prijs voor zijn film 'cv' in ontvangst had genomen, bij hem thuis langs en informeerden de vader dat zij zijn zoon en dochter zouden vermoorden (*Ibid.*, p. 6, 14 en 15). Zijn zus Z. H. A. S., die omwille van deze bedreigingen samen met verzoeker naar België reisde en hier eveneens een asielaanvraag indiende, verklaarde daarentegen dat de burens hun vader de dag na het ontvangen van de filmprijs in de wijk aanspraken en niet thuis en situeert dit voorval op 2 augustus 2011 (gehoorverslag zus 6 september 2012, p. 11). Verzoeker biedt geen afdoende verklaring voor deze uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen omtrent de dag en de plaats waarop hun vader door de burens bedreigd zou zijn geweest. Integendeel verzoekers huidige stelling, dat hij *"de prijs op 1 augustus kreeg"*, dat *"op 2 augustus (...) zijn vader bedreigd"* werd en dat deze hem *"op 3 augustus belde"*, druist volledig in tegen zijn eerdere verklaringen volgens dewelke zijn vader hem belde op 3 augustus 2011, een paar uur nadat hij de prijs in ontvangst had genomen om hem mee te delen dat de burens *"langs waren geweest bij ons thuis"* (gehoorverslag p. 14). Eerder had verzoeker, in strijd hiermee, op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat *"een paar dagen later na het ontvangen van"* zijn *"prijs"* zijn vader thuis werd bedreigd (vragenlijst 6 december 2011).

Verzoeker merkt thans in zijn verzoekschrift ook op dat zijn vader op straat werd beledigd en licht toe dat hij eerder *"met 'thuis' niet de woning bedoelde maar 'de wijk'"*. Deze *a posteriori*-uitleg kan echter niet worden bijgetreden. Immers, uit zijn eerdere verklaringen bij het Commissariaat-generaal blijkt duidelijk dat verzoeker voorheen met *"thuis"* wel degelijk de fysieke plaats binnenshuis bedoelde. Zo verklaarde hij onder andere dat zijn vader en zijn vrouw alsook de rest van zijn zussen thuis waren toen de burens op 3 augustus 2011 langskwamen (*Ibid.*, p. 14). Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk ernstig voorhouden dat hij hiermee *"de wijk"* bedoelde. Waar hij thans opmerkt dat hij op dat ogenblik zelf niet thuis was en dus niet meer specifieke informatie kon geven, geeft verzoeker zelf aan zijn vader niet uitvoerig te hebben bevraagd omtrent het bewuste bezoek van zijn buurmensen.

Verzoeker gaf eerder ook al uitdrukkelijk aan zijn vader niet te hebben gevraagd wie van de burens er op 3 augustus langskwam (*Ibid.*, p. 14). Een dergelijke laconieke houding en manifeste desinteresse met betrekking tot de identiteit van zijn vermeende vervolgers ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid en de ernst van het asielrelaas. Van verzoeker kon immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich bij zijn vader uitgebreid zou informeren omtrent het incident op 3 augustus, minstens mocht worden verwacht dat hij zou navragen wie juist hem en zijn zus met de dood zou hebben bedreigd. Verzoekers gebrekkige interesse in zijn beweerdde problemen blijkt voorts ook uit het feit dat hij tijdens zijn gehoor aan de commissaris-generaal moest toegeven dat hij enkele van de door hem aangebrachte artikelen ter staving van zijn relaas nog (steeds) niet had bekeken (*Ibid.*, p. 12).

Voorts is verzoekers huidige bewering dat zijn buurmensen helemaal niet wisten dat hij met kunst bezig was en dit pas vernamen toen zijn film werd vertoond en hij voor die film een prijs kreeg, allermest aannemelijk en geenszins geloofwaardig. Immers was hij blijkens zijn verklaringen al sinds 2005 met kunst bezig en hadden zijn burens hem in november 2006 reeds een eerste maal gewaarschuwd dat hij hiermee moest stoppen omdat dit 'haram' was. Dat zijn burens die beweerdelijk van 2007 tot 2010 in de gevangenis zouden hebben gezeten, na hun vrijlating vergeten zouden zijn dat verzoeker zich met kunst bezig hield, is derhalve weinig geloofwaardig.

Ondanks het feit dat de 3 buurmensen al jaren naast het gezin van verzoeker en zijn zus woonden, hen al die jaren zouden hebben gevisieerd en zelfs enkele malen bedreigd, blijken verzoeker en zijn zus weinig informatie te kunnen geven over deze personen. Zo kon verzoekers zus niet meer vertellen dan dat één van hen getrouwd was (gehoorverslag zus 6 september 2012, p. 13). Afgezien van hun voornamen en het feit dat zij beweerdelijk deel zouden uitmaken van het Mehdi-leger, slagen verzoeker en zijn zus er niet in meer informatie over hen te geven. Hun onwetendheid doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun relaas.

Gelet op wat voorafgaat kan aan het asielrelaas geen geloof worden gehecht en maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verwijzend naar de “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq*” d.d. 31 mei 2012 welke hij deels als bijlage aan zijn verzoekschrift voegde, meent verzoeker thans dat hij wel degelijk een dergelijk risico op ernstige schade loopt omwille van het feit dat hij een “maker van films” is. Echter uit de informatie waarnaar hij verwijst en die het Commissariaat-generaal deels als bijlage aan het administratief dossier (stuk 16, map ‘Landeninformatie’) voegde, blijkt dat na jarenlange en voortdurende aanslagen in Irak tegen het artistieke milieu omwille van hun niet-islamitische of westerse optreden, de situatie sterk verbeterd is en er sprake is van een heropleving van de culturele scène. Verzoeker brengt geen informatie aan die het tegendeel zou bewijzen, doch erkent daarentegen thans ook zelf dat de artistieke scène in zijn land van herkomst terug stilaan floreert. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker afgezien van die beweerde, doch ongeloofwaardig gebleken bedreigingen van zijn burens, geen gewag maakt van andere problemen die hij in Irak omwille van zijn artistieke activiteiten of levensstijl zou hebben gekend.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt tot slot dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die de beoordeling van de veiligheidssituatie aldaar in een ander daglicht plaatsen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER